

هينداري او چيني

شعري ٽولگه

اجمل اند

WWW.SAMSOOR.COM

د ڪتاب چاپ ٽوله حقوق د خپروونكي اودانلائن حق ئي. يوا ئي د سمسور
پاني سره محفوظ دي

اجمل اند

WWW.SAMSOOR.COM

هينداري او چيني

اې عشقه نامرال

اند خمارگېر کم او خدايزده زما په سرو سترگو کې بې څه ولوستل چې د سندرو زولنې بې راتر غاړې کړې.

بنايي پوهیده ، چې زه په دې شپو ورځو کې دخپل تېر عمر په ترټولو ډراماتيکو شیبو کې ووند کوم او بنايي پوهیده ، چې مینې خپلې ورېنمېنې منگولې زما په مړۍ څښې کړې دي ، بنايي پوهیده ، چې شپه او ورځ د یو چادسترگو په کتاب کې دابدی افسانو کرښې لولم او بلاخره بنايي پوهیده چې ټوله نړۍ راته د مات کنډولې په شان تشه او پوچه ښکاري..... خو یوازې (شعر) دا تروحي راتپت او ترالهامه لوړ ترنگ مې په رگ رگ کې غزونې کوي او ډېر ځله یې د یو چاتورو سترگو ته دیوازیښۍ ډالۍ په شان وړاندې کوم ، د مینې هره شیبه یو شعر رایاوي ، یاخپل یاد خوشال یادحمید یادرحمان یاد کاروان او یا هم دا جمل اند.

په همدې ورځو شپو کې (شعر) خپلې ټولې نیمگړې تیاوې راڅخه پټوي او خپلې ټولې ښیگنې په سترگوراننبايي او کیدای شي له همدې امله مې دکره کتنې ورېنمېنه تله په لاس نه راځي او اجمل اند په همداسې شیبو کې خپله درېیمه شعري مجموعه (هیندارې او چینی) زما تر مخې ایښې ده. که اجمل گټه وکړه ما هم تاوان نه دی کړی ځکه دشعر په اړه ترټولو منطقي څېړنه دهغه عاطفي څېړنه ده او داسې څېړنه دمغزونه ، بلکه دزړه کاردی او زړه هم هغه زړه چې د مینې دپیریانو قصیده یې پنځه کړې وي.

نوي ارواپوهنه دانسان دلشعور (ناخوداگاه) په سمخو کې په لټون ، لټون ستړي شوه خو لږڅه یې په لاس ورغلل او دټولې شلمې پېړۍ په اوږدو کې یې ایله همدومره معلوم کړل چې دانسان ترښکاره عقل (شعور) ورهاخوا دغریزي اړیکو ، ارثي لیږدو نو ، عواطفو ، پتو تمایلاتو او یو شمیر احساساتو یوه پټه مجموعه داسې پرته ده لکه ترخاورولاندې دزرو خزانه.

دا خبره چې مطرح شوه نړیوال ادبیات او ادبي څېړونکې ورپورې ونښتل او دایې ورپسې بیوند کړه چې ترټولو عاطفي انعکاس هماغه دی چې دناخوداگاه ساحې ته ورنږدې وي. همدلته و ، چې شعراو موسیقي په لومړي سرکې ودرېدل او دنگه هنریت سینه یې وډوله.

دهمدې نوي تیورۍ له مخې (اسماني گویته) ته حق ورکړ شو چې هلن تر زرگونو کلونو وروسته بوځل بیا ووندۍ کړې او د (فاوست) تر پالنګه یې راوړسوي ، او پرایې ناظمانو ته حق ورکړل شو

چې ځمکې ته دادم (۶) دراکوزېدو کيسه خوډوله تمثيل کړي او (ميو) چې سپينهاو فلپا لاهم
د سنيد په څپو کې سرگردانه لېده چاپې دشعريه اورېدو و تعجب ونه کړ بلکې دهغه له دې شعر څخه
بې خوند واخيست چې:

پرتورو او ارامو څپو باندي چې دستورو دو پديدو ځايدي
سپينه او فلپنا د زېره سو سن په شان تاويري راتا وييري او ځي.

عشق هغه څو اک دی چې دانسان وېده ناخوداگاهه راوېنوي دهغې تورې سمخې دزلزلې په شان
لړزوي او هلته پټ شوي عواطف او احساسات بهر ته راباسی، که همدا عواطف او احساسات په
خوږه وېه او اهنګينو کلماتو تصويرو او تمثيل شي شهکاره شاعري ده، خو که پټ پاتې شول انسان
يا ملنگ يا ليونی شي ځکه ټول اتش فشان يې په ځان کې خښ کړي وي.
عشق دخداي (ج) دپوندلو برهان دی او شعردهمدې برهان غږ شعر له زړه پاڅېږي او پر زړه کيني او
زړه د عشق کور دی ځکه خو عشق او شعر د يوې زرينې سکې دوه مخونه دي، او که څوک يې نه مني
داند دا عزل دې ولولي:

په مستو ټپو لمانځم د صنم غوندي جانان
اوس هم په زړه کې پالم د حرم غوندي جانان
د زړه پر پانه وړم د مقدسې بنسکلا توري
ما ځنښلی په اوبو کې د زمزم غوندي جانان
ليمو کې مې خومار نړۍ نړۍ سرخي پيدا کړي
راياد شي مازيگر کې د چيلم غوندي جانان
خير هر څو که بې وسه خوارو زاره زندگي ده
په ووند دې زما پريوځي د ستم غوندي جانان
خاونده! وريځې چيري دي؟ لمر يمه اخيستي
د زړه له گل مې تښتوي شبنم غوندي جانان

ترپايه

دا جمل اند غزلې صميمي دي ځکه دهغه له ناخوداگاهي (لا شعوري) زېرمو څخه يې سرچېنه اخيستي
او څرنگه چې موپور سره په قومي ناخو اگاه کې شريک يو ورمو تردم، منتزلاندي راولي په تېره بيا
که د عشق په شان درد مو وېده ناخو اگاهه راوېنسه کړي هم وي.

اند له تفنن او تکلف څخه لرې گرځي او په غزل کې د ښکلیو وښو او تصویری ترکیبونو دکارولو هڅه کوي، که د پخوا په شان مې د الیکټرونه دکره کتنې په نیت کولای نو خامخا به مې ویلي وو چې اجمل اند په خپلې دې مجموعې کې لږ او ډېر درویش دراني د تغزلي وېي تراغیزلاندې راغلی دی. وگورئ:

مونږ لټولې ډیر سرونه یو سری لپاره
لکه چې شگې چانوي څوک له غمې لپاره
پردغه ځمکه که مونږ سره گلونه هم وکړو
پکې ټوکیږ. موږ ته کاني د تندي لپاره
هغه تیره توره تر ملا کره وبل ستوري گټم
موږ هم لاسونه پسې جگ کړه د بري لپاره
بدبینه خلک دي، په گل باندې یې چیرې مني
د گل وجود نه مني بس د یو اغزي لپاره
ترپایه

خوزه داسې نه کوم او یوازې دمینه له مخې دومره ورته وایم چې خپله پخوانۍ ساده او صمیمي لاره هېره نه کړي.

او دا هغه خوند او رنگ دی چې ده د (تنده) په نامه په ښکلي چارپاره یې شعر کې خوندي کړی دی. دا اجمل اند درېیمه مجموعه د ازبیری له ځانه سره لري چې د چارپاره فورم په شاعرانو کې یو بل بریالی زلمی هم ورزیات شو او په دې ډگر کې په دومره خوند او چستیۍ راوخرخېده چې د ډېروله وېي یې ترک پورته کړ:

باد شینکۍ پاتې له شنو خپریو وړي
سږ د واورو او گورگورو مزه نه شته
اوس یې ناڅي په غاړه چینارونه
د شینکي رود د سندرو مزه نه شته
تريخ خومار لکه سکوت پرکلي خپور دی
سږ په کلي کې د ښگو قيمتي ده
غنم و سول ډيرو گډه ځنې وکړه
چم کې خود د غنم رنگو قيمتي ده

ترپایه

چارپاره فورم دموسیقی. او ترنم له پلوه د غزل خوند لري او د بیان او کلام د بشپړې اړایې له نظره دا زاد شعر په څېر پراخه لمن، ځکه خو د شعري کیفیت له اړخه عجیب په زړه پورې فورم دی، که د شاعر د نظر شاعرانه منځ پانگې او ږدول غوښتل او په یوه بیت کې نه رالنویده نو کولای شي په خو چارپاره کې یې راولي او که وینا لنډه گڼه بڼه راتله نو کیدای شي په یوه چارپاره کې څو موضوعي ټوټې ځای کړل شي، له همدې امله د قافیه والو شعرونو پلویان چې په ازاد شعر کې یې لاس سم نه چلیږي که غواړي نیمه تمثیلي شعرونه ولیکي کولای شي له دې فورم څه کار واخلي.

اجمل اند په خپلې دغې مجموعې کې څو بریالی بیلگې او ترازادو شعرونو یې په مراتبو ښکلي نمونې دي

لکه څرنگه چې ما مخکې هم ویلي و اجمل د خپل ووند د چاپیریال او دودیا له محیطه پیاوړې ترجمان دی، «هینداری او چینې یو ځل بیازمورلاس نیسي او خومار خومار مو د سپین غره ترلمنو ورولي گوندې هلته دکوم زاړه زیارت د ملنگ له قلنگه یو څه بنگ ترلاسه شي یا څو دکومي سندرمارې غرنۍ پېغلې ټپې مو د خپلې مینې ترخوبولو سترگو بېرته راولي نو چې داسې ده.

یا هو

غفور لېوال

کابل، خیرخانه مینه

د ۲۰۰۳ عیسوي کال لومړۍ شپه

غرل

دا زړه هغې نارې کړې چې له چانه پاتې شوی
ما ژر تترته لاس کړ ما ويل مانه پاتې شوی

راځه! چې د يو عشق په نوم له سره لمونځ شروع کړوله
له مانه هم دا ډير عمر جانانه پاتې شوی

بنايست د دنگو نجونو د چيلم په لوگي پلوري
د کلي په خانانو کې ناځوانه پاتې شوی

سرخي مې په ليمو کې څه د بنگو خومار نه دی
بل اور دې چې له اوبنکو له کاروانه پاتې شوی

په شونډو کې تپې لاس کې ټوپک سترگو کې اوبنکې
عادت دی راته داسې د بابا نه پاتې شوی

ها ياد مې دي يو وخت راته دا زړه يو چا دا غلو
دا تپ مې په سينه له ډير پخوانه پاتې شوی

های ودريره! لږ تم شه کنه خون به پر ځان واخلي
وروستی گل مې په گوټو کې توپانه پاتې شوی

۱-۱۰-۲۰۰۲

پيښور، شاهين ټاون

غزل

که لاس مې پورته کړ نو خامخا جانان به غواړم
څه بې ایمانه دومره نه یم چې ایمان به غواړم

ورځ به راځي له زورورو به حق غواړي خلک
زه به داستا مخ کې ولاړیمه، گریوان به غواړم

که مې یوه دو عا قبلېږي نو په لمر کې باران
سره زرغونه لکه لینده پاس په اسمان به غواړم

دومره اسانه دومره ژر نو ځنې څنگه تېر شم
جانانه! زه دخپل ټوټې زړگي تاوان به غواړم

منم لاسونه مې گرو کړي سواد گرو د چم
خوکه مې خوله په واک کې وه افغانستان به غواړم

۱۲-۱۰-۲۰۰۲

پېښور

غزل

لکه چي شگې چاڼوي څوک د غمي لپاره
مور لټولي ډېر سروڼه يو سړي لپاره

پر دغه ځمکه که مور سره گلوڼه هم وکړو
پکې ټوکېږي مور ته کاني د تندي لپاره

هغه تېره توره تر ملا کره وويل يې ستوري گتم
مور هم لاسونه پسې جگ کره د بري لپاره

بد بينه خلک دي، په گل باندي يې چيرې مني
د گل و جوړ نه مني بس د يو ازغي لپاره

غواړي خو ټوله بس چې غېږ ور نه راو څرخوي
خوبيا يوه خدا شي بس د ليوني لپاره

د دوی ليمو کې هم د ژوند مينې خپې وهلې
هوسۍ خو بنکار نه وي يوازي د زمري لپاره

۲۷-۹-۲۰۰۲

پېښور

غزل

خدای خودې نه اخلي زموږ ځنې دا ځینې خلک
زموږ په منځ کې یو خو تنه دي د مینې خلک

خومره دې ژر توره را وکښله له تېکي ځینې
ناخوانه کلي کې لاشته د تورې سپینې خلک

که گل پسې یې اقتدا د عشق په نوم وکړل
په دې کوڅو کې به بیا نه تویوي وینې خلک

ما او جانان یو بل به ستورونه کم نه گڼل خو
که مو تر منځه او سپدای نه د بد بینې خلک

د جبر تورې تا دکلي سترگور وخواړه
عجیبه دا چې سترگې نه لرې او وینې خلک

۲۰۱۱-۲۰۰۰

پېښور

غزل

خانگي خانگي مي په سترې ژوند خوره شي
د کمره د سر خېړۍ کره وره شي

په لمبو کې مې لمبې لوستلې نه شي
ته دا تورې سترگې و خورې چې ږنده شي

زه به نمر شم او نرۍ وريځې دې راشي
چې باران شي او ته زيره زرغونه شي

د توپو د سوداگرو رنگين بڼاره!
ته دې هم لکه دا کلی هدېره شي

زه به سيوري ته د اوښکو در روان شم
خدای دې وکړي چې د اوږي سره غرمه شي

زه چې ترې شپون له دنگ کمره را کوز شم
ته دې ټوله د سپين غرد غېر چينه شي

زه چې تک زير د سينې له درده واروم
ليونی! ته له خدا نه تکه شنه شي

۲۵-۱۱-۲۰۰۰

پېښور

غزل

هغه ټپې، ټپې څپې او انگازه يې نه شته
اوس هم راځي دکونړ سيند خو هېڅ مزه يې نه شته

هغه چې مور ورته په اوبنکو کې گلان کرلي
خپله خو څه چې د راتللو اواز يې نه شته

خدا زده ټپې بيرغ په لاس ژبې ترې چېرې پريوت
اس يې خولې خولې راوړسيد کېزه يې نه شته

که له خپل وره ليلی راواوښته نو نيغه ورځي
د مجنون کور خو بيابان دی دروازه يې نه شته

زغره لري، د بل چا ټپ په ولو نه راوړي خو
چې د دښمن سر په کې و ټومبي نېزه يې نه شته

يو بنکلی تنده ده چې ما خوار ته سندرې راوړي
انده ! که دانه وي، نو نوره انگېزه يې نه شته

۲۰۱۱-۲۰۰۰

پېښور شاهين ټاون

غزل

شيبه نيمه مي مخکي وه ولاړه بناپېري
زما خبر پوره نه وه چې لاړه بناپېري

هغه که د اورينو غروله خوکو شوه راكوزه
سلام به ورته وكړي د نثار واړه بناپېري

بنكلايي د بنايست له وسعتونو نه وتلې
بس ټوله ده د سرو گلونو ژباړه بناپېري

سړې سړې خپې يې له تصوير مچکي اخلي
ولاړه د کونړ د سيند پر غاړه بناپېري

له اوو رنگونو جوړه لکه زېره زرغونه
کږه لکه لينده بنکاره په شاړه بناپېري

هاتکې توري سترگې درنه خپلو او بنکو يوړې
نو چا ويلې تاته وو چې ژاړه بناپېري

غزل

په مستو ټپو لمانځم د صنم غوندي جانان
اوس هم په زړه کې پالم د حرم غوندي جانان

د زړه پر پاڼه وږم د مقدسې بڼکلا توري
ما څښلی په اوبو کې د زمزم غوندي جانان

ليمو کې مې خومار نړۍ نړۍ سرخي پيدا کړي
راياد شي مازيگر کې د چيلم غوندي جانان

خير هرڅو که بې وسه خوارو زاره زندگي ده
په ژوند دې زما پريوځي د ستم غوندي جانان

خاونده! وريځې چيرې دي؟ لمر يمه اخیستې
د زړه له گل مې تنبستوي شبنم غوندي جانان

چې کله مې هم سترگې خراغونو ته کړم پورته
نو ټک په سينه را کړي د لړم غوندي جانان

چې اند کله ډيوې ته د زړه ټول زخموڼه شمار کړي
راوخيږه په غره د سپيده دم غوندي جانان

۲۵-۱۲-۲۰۰۱

غزل

هلته چې نيت دى يو بنايست ته جيلخانه جوړه كړي
خو ليونې وايي چې دادې ميخانه جوړه كړي

كله مې اوښكې پورې وځانده او وگوره بيا
لمر چې باران ته مخامخ شي زرغونه جوړه كړي

وخت به راځي خېرى به نوې څانگې وغځوي
بازان به بيا په سپينو غرو كې اشيانه جوړه كړي

بنگ بې وړې له لېمو چې غرنۍ چينه كې
كوچۍ له لېپې نه او بو ته پيمانه جوړه كړي

جانانه! زه او ته به عشق ته زندگي وبنسو
څوك به زموږ له مينې ژوند ته ترانه جوړه كړي

۳-۱۲-۲۰۰۰

پېښور

غزل

له کلي وځي بيا د لو به بلا نه خلک
خدايه ! په کومه خوا به ځي ستري ستومانه خلک

ته مې په سيوري پسې هم توره له تېکې باسې
خو ستا د حال پوښتنه تل کوي له ما نه خلک

مورډ ته خپل سيوري هم پر ځمکه باندې نه دی پاتې
مورډ بې ستورو خلک مورډه بې اسمانه خلک

زما جانان په کار دی، زه به ترې جانان غواړمه
ایمان به غواړي له څښتنه بې ایمان خلک

شېخه ! زه مې او میخانه یو سره چالیدي
ډېرې خبرې جوړوي دلته له ځانه خلک

۱۲-۱-۲۰۰۱

پېښور، اریاب روډ

تنده

ډالی: د ننگرهار د شاعرانه دوهمی یارانوته!

باد شینکی پانې له شنو خپړیو وړي
سږد واورو او گورگورو مزه نه شته
اوس یې ناڅي پر غاړه چینارونه
د شینکي رود د سندرو مزه نه شته

تریخ خومار لکه سکوت پرکلي خپور دی
سږ په کلي کې د بنگو قیمتي ده
غنم و سول ډیرو گله ځینې وکړه
چم کې خود د غنم رنگو قیمتي ده

“خوگیانیو” او “تریلی” پورې اوس څوک څي
د “ازمون” سینه کې هغسې زور نه شته
“صداقت” به د یارنو منځ کې وي خو
“بډیالی” کې د ویالو هغه شور نه شته

چا ته لویې لارې نه څارې “رودواله”
شوې د کلي څنورې نجونې ترې
هغه شین گودر له تورو کانو ډک دی
زوروي سترگوري نجونې ترې

سر د جوارو خاري چا هم ماتې نه کړې
د قلبې شرنګې ګله نه شو پر شويارو
“خواب ګله” بيا هم کله پخلا شې؟
د رود غاړه او ګلونه د کوکنارو

سر: “پرتمه!” پرتمين کونړې وچ شو
مازيګر له “سرکانو” نه نه تيريري
سپينې شري بي سراب سترګې تيرباسې
په خپو له شنو درو نه نه تيريري

کوچۍ خاڅکي د باران پسې پنده شوه
د سين غاړه کې اوبان له تندي مړه دي
نور “پرهره!” د هيليو كيسه پرېږده
د اوبو روږدې کبان له تندي مړه دي

عجيبه ده غرمو بي وارو “غني” و
سر کال هم له “کديخيلو” نه مر مر تلل
چا څه نه ويل عجيبه خاموشې وه
د هيندارو کاروانونه په خيبر تلل

چيري خاڅکي پر څه هم نه راوريږي
نه ټو کيري “په خيله کې ګلابونه”
“د رود تال کې” به څوک څه سندرې ووري
“دلته پرې دي لکه څانګې زخمي زړونه”

د سندرو ښاپیړی به څنگه تم شي ؟
د "فرياد" د تپو چم کې وچکالي ده
ستا مهين غزل به څنگه واورې "خوبنه !"
کليوالو کې سر ډيره غريبي ده

"خاره" ياره ! څه چې دواړه دعا وکړو
مونږه واره په خدای ترې يوو باران ته
په سندرو کې به سپينې وريځې غواړو
څه چې لاس په گلده پورته کړو سبحان ته

يادونه: دا شعر په ۲۰۰۰ م کال کې د اوړي پر مهال د هيواد سختې وچکالی ته ويل شوی
دی.

غزل

سپینې جامې، سپینې پگړۍ، له خېرمې سپینې تورې
زموږ د کلی هر سرې ساتي زرينې تورې

دې خو بيشکه ددې بنار د پرنیتو قاتلان
خو چې دې خلکو چېرې پتې کړې رنگینې تورې؟

خدايه! چې ولې مو دا خو کاله ترڅنگ تړلي
زیاتي درنې شوې راته تیکو کې سنگینې تورې

دوی ته دا عار بنکاري چې کینې مخامخ یو بل ته
دوی ته اوس سخته ده چې ووينځي له وينې تورې

موربه يې جنگ ته ورو تلي و خوراغی اخر
زموږ سرونو باندي سيوری د بې دينې تورې

بس یو څلور صفة بانه مو فاصله وه ترمنځ
زما او هغه منځگړې وې حسینې تورې

غزل

چې ولې په دې ښار کې د رود شرنګ راته را یاد شي
چې تل لمر په لويیدو شي لکه بنگ راته را یاد شي

یوشین دود د چیلیم د رباب ترنگ راته را یاد شي
چې کله ها زیارت هغه ملنگ راته را یاد شي

له هسکه چې شي تورې ورېڅې غره باندي را کوزې
ماشوم شمه د سرو روسانو جنګ راته را یاد شي

بلا عمر مې تېر شو خو چې اوس مې ساړه واخلي
مني چې دمور غېږه د پلار څنګ راته را یاد شي

چې باد کله خوږه وږمه د غرو له غاړو راوړي
شپني! ستا د تېر لاجي لونګ راته را یاد شي

کوڅه کې د خالي کارتوسو کړنگ مې چې تر غوږ شي
کوچان راته را یاد شي د اوبس زنگ راته را یاد شي

۲۵-۳-۲۰۰۱

پېښور پښتخړه

يوپ سندر غاړې ته!

چې به چيرې بې د شين كلې شاعري
اوس نه ته بنكاري، نه اورم دې سندرې
خومره ژردې د كر كنيو وطن هير كړ
خو كره لرې ځينې لارې زورورې

دومره لرې چې نارې نه درسيږي
اوس به غږ د ډزو نه اورې بختورې
اوس به نه گورې خو سوي چينارونه
ړنگې دنگې كلاگاني برجورې

اوس پوهيږې! راغه ټول په دوره پټ دي
له سپين غره راښوييدل دي ډيرې
مازيگر د كلې ټكنده غرمه ده
ځينې وركې ستا په رنگه ستر گورې

چيرې لارې يا قربان دې چيرې وړې
دلته ډير دې له تپو ځنې منكر دي؟
زورورې! ها سندرې بیره ته راوړه
خو كسان دې له نغو ځينې منكر دي

د کوترو په غومبر باندې مینې!
مسافرې! بنا پیری. دې رانه غواړي
رود دې اوس هانیم ژواندې ټیپې وایې
ترې ترې جینکی. دې رانه غواړي

های! چې ژوند دې و نغمو پورې ترلی
د شین کلی بلبلانو ته په یاد یې
نوم دې تل په ترنم ترنم وایې
ولا ټولو ماشوانو ته په یاد یې

ها دې یاد دي چې کوچې قبرونه نه وو؟
هدیه چې وه د شین کلی نه لرې
کوکنارگل کې به ټول کلی د رنگ جام شو
گرځیدې به پرې کرې وږې کوترې

ها چې سپین غرونه به و ارو باندې پت شول
کونړ سیند به په خپو کولې خبرې
جانغوزې به په ویالو کې راران وو
یات به راغلي پکې تکی سرې گورگورې

اوس نو ټولو غرو له خیرمې اوراخیستی
خانکې و چې د خیریو او گورگورو
ستا ټیپې هم دي اوس ټولې گناهگاري
یا قربان ستونې کې وچ د شمله ورو

رود پاخه جانغوزي نه راوړي له غره نه
په اوبو کې راځي خانگې د نښترو
په راغه کې د شپانه شپيې ده ماته
ها خواړه غړونه نه شته د تنزو

په زيارت کې بېر سرې ملنگ مړې
چې چيلم به يې تل دم ته برابر وو
غنم چيرې دې؟ مړز به چيرې کينې؟
هر څه وړې دي له پښو سره لښکرو

نو ته چيرې يې اې مستې سندر مارې
د شينکي کلي و تلې تپه مارې
راشه! شرنگ د شنو بنگړو پسې دې مړه يو
راشه! کانې مو هم څارې درته لارې

راشه راشه! چې سور بېرته ترانې کړو
راشه راشه! راستنې چې زمانې کړو
راشه راشه! چې سکوت د خومار مات کړو
راشه بيا به غبرگې پورته پيمانې کړو

۲۷-۳-۲۰۰۱

پېښور

ژړا

ډالۍ

مورته مې چې د عظمت او استقامت غونډۍ وه

خدایه! چې زه څومره بدمرغه یم
ډزي، جگړه، ژړا او زه سره په یو ورځ پیدا
مامې ترپایه د خوږې مورکۍ په سرو سترگو کې
چېرې څپه د خونۍ ونه لېده
ان چې زلمې شوم او هغه خوارکۍ هم مړه شوه
خومايي شونډو کې یوځل د خندا ونه څاره
مورمې ټول عمر ژړل
مورمې نړۍ د خپلو اوښکو له هیندارو ولیده
مورمې ټول عمر له ژړا سره وه مینه کړې
اوس چې له ځان سره یوازې شم له ځان پوښتم
چې ایا ټولې میندې
ها چې زموږ د دې سپېرې خاورې په سراوسپېرې
له اوښکو جوړې دي ژړا پورې یې ژوند تړلی؟
کنه یوازې زما مور خوارکۍ
په اوښکو اوښکو او په ډېرې ژړا ځان وواژه!!

۲۰۰۱-۴-۸

پېښور

انځور

د بودا سترې مجسمې ته

د ژوند کتاب نه مې لرغونې افسانې وړانوي
څوک يې له پايو نه خو سوې ترانې وړانوي

بيا نو د بنگو د کنډول ليونې چېرې لار شي؟
دوی که همدغسې له څېرمې ميخانې وړانوي

ملا په تېره زمانه د کفر گوته ايښې
په زور د يو ال يو زور انځور د پيمانې وړانوي

ذوق د ماشوم جانان يې خدايه ښکلا چېرې منې؟
د زړه له درې مې تصوير د زمانې وړانوي

جانان! ستا خيالي انځور نو ځنې چېرې پټه کړم
د ابت شکن حالات د زړونو بتخانې وړانوي

کوم يو شاعر يو وخت ښکلا پسې د پخوا راغلی
کلونه پس يې څوک د پلونو نښانې وړانوي

يو وخت به وي چې رود به وچ شي غر به شور نه لري
دوی که شينکې څيرې وهي او اشيانې وړانوي

غزل

د چا د رڼو او بنکو شاهدانې وي ډيوې
دې کور کې چې سهار پورې روښانې وي ډيوې

راڼه د اسمان ستورې مې د لارې لاروي وي
له ما سره خو ټوله شپه روانې وي ډيوې

ترڅو چې د تيارو د پاچا تور بېرغ رپېرې
دې ښار کې به تر هغې پورې گرانې وي ډيوې

چې سوزي د زلميو په تنگيو مزارونو
د تاندو ارامونو تر جمانې وي ډيوې

زما له رڼو او بنکو سره سمې دمې ژاړې
چې ولې دومره ډېرې مهربانې وي ډيوې

۱۲۰۵ - ۲۰۰۱

پېښور

چینه

چیرې درومی په کوم خوادې کډې بارکړې؟
دخپې په خیرروانې رنگې بنگې
داراڼه ستوري به ټول درپې پر یوزي
ته چې ځې زموږ د کلي غنم رنگې

ته دلمر له سپینو وړانگونه یې جوړه
ته د لوی خښتن د بنکلي تخلیق راز یې
ای داند په وچو شونډو کې چې اوسې
ته اوازیې د تپې د نغمې ساز یې

لکه او بنکه تکه سپینه یې رڼه یې
واه! د سپین غره د خوږو او بوچینه یې
د زبور د داوډي نغمې اوازیې
د ایلبند د کوچۍ پیغله زمزمه یې

ای! چې سترگې دې دنور د کې پیالې دي
د سپوږمۍ په خیرروانه میخانه یې
ددې ټول کلي اسمان پیر تاودان دی
ته له اوو رنگونو جوړه زرغونه یې

بل په څوک په دغه کلي کې پيداشي ؟
چې به لويې هديرې راسره ژاړي
څوک به لپه بيازما او بنکو ته نيسي
وايه څوک به جنازي راسره ژاړي ؟

څوک به تاوه کړي له سويو ځانگو غبره ؟
څوک به بنايې ماشومانو ته سندرې ؟
دې شينکي رود ته به څوک خوبونه وايي ؟
څوک به لپو کې رانيسي ترې گورگورې ؟

بيا به خدای خبرکه ړنگ کلي په ياد شي
بيا به غرونه غرونه پورې اوسې لري
دمست رود د شنگاتال به درنه هيروي
بيا به نه درځي ټپي اونه سندرې

چيرې درومي په کوم خوادې کې بارکړې
وايه چېرې به داو بنکو پيمانې وړې ؟
اننگيو کې کيسې داوړاو کلي
او گوگل به دې داغ داغ له زمانې وړې

تم شه!

تم شه ! بيا گوندي په غرونو واورې وشي
گوره خدای به په دې شپو کې مهربان شي
بس کټ مټ لکه داستاسر شاره حسن
مست هلمند به په خپو خپوروان شي

په بزرگه خوکه سپینې وړېچې گرځي
گوره بیا په په شپو شپو باران شي
گوره به به چینارونه پانې وکړي
گوره بیرته به شینکی گود روان شي

نوهاي پریږده چیرې درومي زورورې!
ددې سپینو غرود حسن اینه یې
دازمور دچم اسمان پرتاودان دی
ته له اورنگونو جوړه زرغونه یې

داکچکول درنو او ښکوبه وړې چیرې؟
ای زما ددې کنډرکو خوملنگې
دارانه ستوري به ټول درپسې پریوزې
ته چې ځې له دغه کلي غنم رنگې

خوگیانې کوزیبار ۱۲-۵-۲۰۰۲

غزل

خه سترگوري څټوري مساپري لاري
خدايه! زموږ د كلي نجونې څومره لري لاري

هسي نه بيا له ژنيو تش راولي ټول اسونه
دا پاچا وپوښتي چې كوم خوا يې لښكري لاري

دنگه شمشاده! ورته گوري، اولانه رالوږي
ستا په كړو لارو د كلي ملغلري لاري

اوس يې ارزان پلورو خو هېڅوك نه شته نه يې اخلي
خاونده! كومه خوا د زورونو سودا گري لاري

سر به ملنگ باب په لپو غنم و نه شيندي
سږد شينكي زيارت گنبدې نه كوترې لاري

هغوى چې تلې نوماز بگري لويټو كي يور
ورسره ژوند لارو، ټپي لاري، سندرې لاري

داند له زړه نه يو چا ځواني هيلې داسې لوت كړي
لكه د سپينو غرو له څوكو چې نښتري لاري

۲۹-۹-۲۰۰۱

خوگياني، كوزبيار

غزل

چې دمست ملنگ د عشق کچکول بې مات که
خدای بې ووا هه لښکر او ټول بې مات که

کوم بدرنگه بې غږ واورېده او لاړو
ملایان بې راخبر کړه ډول بې مات که

نیمه شپه ده شپون ویده دی لیوه راغی
واخ! خاونده د ورکیو شپول بې مات که

مقدسې د سجدو هم خه ونه ویل
خو زما د میو ډک کنډول بې مات که

ملامت نه دی اند بیا خو مار اخیستی
چې د پښې لاندې تنکی غاټول بې مات که

۶-۹-۲۰۰۱

خوست ښار

غزل

ويروونکي اوس رڼا د دغه ښار ده
ماته هر خراغ بلا د دغه ښار ده

يو ښايستو کي پل په دې کوڅو کي ورک دی
چي بدرنگه هره خوا ده دغه ښار ده

دلته نه ښکاري، څوک څه پېژني ستوري؟
عجيبه غوندي فضا د دغه ښار ده

چي له سترگو يې رانه ستوري وريږي
يو ملنگه بس ښکلا د دغه ښار ده

وايي! زر سرونه مخکي ورته پرې کړي
پېرۍ ناسته پر پاچا د دغه ښار ده

محلونه يې په وينو پورته شوي
له سرو جوړه کلا د دغه ښار ده

انده! څه اوږي ترې سپينو غرو ته لار شو
څه لمبه لمبه هوا د دغه ښار ده

۱۰۰۱۰۲۰۱

بدرنگ

خومره بدرنگ دي داشين سترگي او سور مخې خلک
زما د کلی هغه دنگ بنایست همدو وواژه
اوس راپسې دي او زما په رنگه بنکه غبرکې
زما د کلي د شهیدې بنکلا مري وژني

غزل

که ستری ستری خوبولی له شوگېره نه وم
نویا خېدلې به اشنا د لمر په خېره نه وم

ته چې گلاب وې نوزه هم لکه شبنم وړېدم
ته چې هینداره وې نوزه هم بې تصویره نه وم

دا چا ویل چې جوار گرومه د شنو خالونه
جانانه! دومره بې ایمان بې ضمیره نه وم

دیو نیمگړي عشق ټپه ومه که لوستې دې وې
په زور دیوال باندي څه بې مانا لکېره نه وم

اند دیو رنگ او غنم رنگ حسن مریدوم مرید
زما د عشق طریقه یاده وه بې پېره نه وم

۱۲-۹-۲۰۰۱

جلاآباد

غزل

که د سپوږمۍ په خټر ستومانه له شوگېره نه وې
نو به په شنه سهار کې بنکلي د لمر خټره نه وې

دا تپه ماري، خټورې به په چا پسې تلې
ته که دشین گودر د ټولو نجونو مېره نه وې

خدا یه که کلی مور و بنانه ډیوونه و سوی
ز مور گېلې به بیاله بخت اوله تقدیره نه وې

سرکالې مور هم په سر و جوار یو ژمې تېر کړې
سرکالې بنه وه چې په کلی کې فقېره نه وې

هغه رڼې لکه د اوبنکو چینې ټولې و چې
کنه دا نجونې بې هیندارې بې تصوېره نه وې

دایې دا خو کاله د سپین غره او به نه دي خټلې
د اند غزلې پخوا دومره بې تاثیر نه وې

۲۰۰۱-۱۰-۲۲

پېښور

غزل

خود اتن خود جرگو خود کلنگ سړي وو
پاتې کسان زموږ په کلی کې د جنگ سړي وو

اوس هغوی چېرې شته؟ په خلو یې جنډې ولاړې
خودنگې ونې تورې سترگې غم رنگ سړي وو

د شنه چیلیم له مستانه یارانو یو پاتې دی
ډېر بېر سړی لېونی ددې ملنگ سړي وو

بیگایې ټوله شپه روښانه خراغونه وژل
بیگاروان د ښارکو خوکې خوبدرنگ سړي وو

ها چې سندرې یې زندی کړې ، نودوی کلې وکدې
چې د سیتار د نري ترنگ د ډول ډنگ سړي وو

سرونه یې یې شو ، خود بل په وړاندې ښکیته نه شوه
انده ! دې کلي کې یو خوتنه دننگ سړي وو

۲۲-۱۰-۲۰۰۱

پېښور

غزل

بیا موگر بوان ته شو اوږده د تورو سرو لاسونه
مونږه د امن په نوم ایښې په سره لاسونه

چې تور خرمنې او شین سترگې یې هوسی وولي
دومره خو لنډ نه و خاونده ددې غرو لاسونه

اوس ددې ښار په هر خراغ کې راته ته ښکارېږي
هرې (رنا) ته ښوروم په اشارو لاسونه

خدا یه! مغروره ملکې په تندي غشی و خوړ
له سپینې غاړې یې تاوېږي د سپرو لاسونه

دچم د شین فصل د تاندې خوانی خبر ترې غواړم
ددعا لپه گرځوم په هدېرو لاسونه

۲۸-۱۰-۲۰۰۱

پېښور

غزل

داسړې چې په دارزانگي په ژوند تنگ و
دد پوانوله پاچا سره يې جنگ و

په ليموکې يې ډيوې ، خوله کې تپې وې
رابېل شوی دريوستوروله څنگ و

دری يارانو باندي دازيارت ودان و
يو چيلم و ، يورباب و ، بل ملنگ و

خوسندرې وې چې کلي پرې ژوندی و
داوېن زنگ و ، دېبل کړنگ و ، درود شرنګ و

ته چې لارې نو ترډېره يورې ياره
ددي بنارپه خراغونو کې ستارنگ و

درېغه ! ستا ميخانې هم دې اوراخيستي
زموږ خوارگودر خوبې له دې نه پنگ و

په دې ډېرو زيارتو يې باور نه و
اند مريد تش درباب دنري ترنگ و

۲۸-۱۰-۲۰۰۱

غزل

واه! د حسن له سپين غره بېله شوې
سپينه واوره له كمره بېله شوې

ستا تر دوو سترگو نېغه در رسېږي
يوه لار مې له تېره بېله شوې

اوس بې هېر دى هغه مست غومبر بې نه زده
اوس له خپل سپله كوتره بېله شوې

رود راوړي، پرې پراته د وينو خاڅكي
شينكى، خانگه له نښتره بېله شوې

شپونكى شته دى خو نرى، گوتې بې نه شته
له شپېلى، نه بې سندرې بېله شوې

انده اوس بې په خوبونو كې نه وينم
څوك مې داسې له ځيگره بېله شوې

۱۹-۱۲-۲۰۰۱

پېښور

هندارې او چينې

خدايه! په كلي كې يوه هينداره نه ده پاتې
ډېره موده وشوه چې ټول خپلې خپرې نه وینو
زموږ د لوی زموږ د شين كلي بلا ايښې
دتوب درنو غړو نوماتې كړلې
پاتې يې ټولې ملايانو د تصوير په گناه
له يو خپر مې دفتوو
په دورو ووژلې
كلونه وشوه چې ټول كلي كې هينداره نه شته
خدايه! رنې چينې، رنې ويالې دي هم وچې كړې
اوس به نو خدايه! ددې لوی كلي شدلې پېغلې
كاره واړه خوار واړه پيكي په خه كې جوړ كړي
او داتن خو مامستانه ژبي به
خپلې بېرې خنې چېرې وينې

۲۰۰۱-۱۰-۲

پېښور

غزل

مازيگر راشي خوگودراوشين كتارنه لرو
زيارت اباددي خوچيلم نه شته بنوارنه لرو
خلک مونه پيريدي له لاسه موډک جام اړوي
کنه نوخپله خوله هيچاسره کارنه لرو
کله ناکله بس په شنونگوخو مارتو
زياتي نوخه وکړواوزگار يو ، کاروبارنه لرو
درومو اوغشي دفولادوپه تنديو اخلو
مونږه يوه تېره هم لاس کې دگوزارنه لرو
مورمینه هم کوو اوډپرنیکلي سينوکې ساتو
خوکه رنبتيا ووايم دې خلکوکې يارنه لرو
کلونه وشوه چې مورواره په يوکلی کې يو
کلونه وشوه چې په يو بل اتبارنه لرو
اوس يا قربان سره غږنه باسواو پټ يې وايو
گراني ډاډپره موده کلي کې سیتارنه لرو
دمیکدې پلوه کال کې يوخل نه ورگرځو
ملایان هم نه يو تسبیح نشته دستارنه لرو
زمورجانان داوسیندونو غرونوپورې اوسي
خودمودې ټول چم کې دلبرنه شته دلدارنه لرو
بس لکه للمې خپل غنم په بارانو لويو
مورډچينو ، مونږه دروداوبوکې وارنه لرو
مورله جانانه سره خوله په خوله خبرې کوو
اړتيا يې نه وينو په دې منځ کې ريبارنه لرو
زمور يې هم دبنگړوشينگ لکه تپي خونبهرې
دانده په خبريونورله نجونوسره تارنه لرو

تبعيد

اورې؟!

په شنه سهار د تبرد خړپا غبرونه

اورې؟!

د پېغلو پېغلو خانگو د زگيرويو او اواز

يا تادي ليدلي؟

د چم مخکې د مرغيو خالي

لکه د ژني اټنچي له سر لويديلى لونگي.

په سپين ميدان خورې وړې پرتې دي

غورښه!

چې په لوگرو د لوگرو سردار چيغې وهي

دا ونې پرې کړئ!

ونې ماتې کړئ چې خانگې کوي

دا ونې پرې کړئ

کنه ټولي مرغی بېرته راځي

لاددې سيمي د مرغيو د تبعيد کلونه نه دي پوره

اورې؟!

په شين سهار د تبرد خړپا غبرونه

اورئ؟

د پېغلو پېغلو خانگو د زگيرويو او اواز

۱۸-۲-۲۰۰۲

پېښور

هېره

ای د بنکلا د غره د کلي جلی
دا تصور دې رانه واخله زیاتي
غواړمه هېره دې کړم
داسې دې هېره کړم چې ټول عمر دې یاد پاتې شي
زه په شاعر زړگي نور دومره پېښې نه شم وړلای
ای د بنکلا د غره د کلي جلی!
نورمې د خیال هینداره ستا تصور نه ځایوي
څومره ستومانه څومره ستړی دی ژوند
(خیردی) ما پر پرده چې کلونه وروسته
دشنې ویالې پر غاړه سیوري لاندې خوب راغلی
غواړم خپل تېر خوبونو بیا وینم
والله چې ډېر ستړی یم

۲۲-۲-۲۰۰۲

کوزبیار خوگیانی
دلوی اختر ورځې

يو ٽيبي اشنا ته!

زما ڊرنگ کلي ٽيبي زليمه!
له د سوي ونې ډنگه ياره!
تر دې کږې ځوانۍ دې وگرځمه
زما ناز که غنم ډنگه ياره!

چې ستا نرگس ځواني يې نه ليدله
دا زورر به بنايي زړه نه لري
چې گلابونه هم په غشو ولي
دوی به نو سترگې او لېمه نه لري

څه عجيبه کلي کې ژوند تېرو
پکې د قاف دغرو ديوان او سپېرې
گرانه جانانه! مينه څه پېژني؟
چېرې چې دومره قاتلان او سپېرې

مونږه او جنگ سره په يو ورځ پيدا
څومره بد بخته زندگي تېرو
غرونه مو هم څه خونړي غرونه شو
دلېمو سيوري ته ځواني تېرو

گراڻه ! له اوبښكو پرته هېڅ نه لرم
پر يم چې ټپ ته دې پټۍ نه شومه
چې دا ستا درد په کې راټول کړمه ټول
د چا ملنگ مسته ځولۍ نه شومه

گراڻه راځه چې دواړه لاس پورته کړو
گيله دلوى څښتن تر دره يوسو
دواړه گرېوان شکو و ښېرې به کوو
سوز به له سوي مازيگره يوسو

خدايه لاسونه يې په بند کې مات کړې
چې چينارونه په گوليو ولي
سترگې يې ووځه چې هېڅ نه ويني
هغه چې غشي په هوسيو ولي

کوزبيار خوگياني

غزل

په سترگو سترگو کي صنم به سره ساتو
راځه چې په کي واپو و حرم به سره ساتو

چن چنې به ترې شپو د تپو په اوازونو
د کلي کروندې، پاڅه غنم به سره ساتو

بندوار او مازيگر خوبه جانانه سره پالو
زيارت به سره ساتو او چيلم به سره ساتو

اخر به درنې چينې پر غاړه دمه وکړو
په پل پسې به پل اخلو قدم به سره ساتو

اشنا د زړونو زور که مو دوخت جبر او به کړي
دېره، منگي، ستيار د چرسو دم به سره ساتو

۲۷-۲-۲۰۰۲

خوگيانې کوزيبار

غزل

دعايي ڪرم، ثنايي ڪرم، د خدای درته يي لهرم
راٿول چي ڪرم له سترگو نه باران په دواږو لپو

خومار مي چي راوخلي مازيگر چيني ته راشم
دبنگو په نوم وڅښمه جانان په دواږو لپو

حيران شوم ستا تصوير مي لا په سترگو کي ژوندي و
تصوير مي خپل اوبو کي کړلو وړان په دواږو لپو

جانان لکه کوکنار ترزهرو تريخ تر گلاب ښکلی
ما څښلي دريو اوبو په شان په دواږو لپو

گربوان مي چي پري لوند شي نوشي سترې تنده ماته
خوښيري مي اوبه لکه دهقان په دواږو لپو

غزل

لاس کي مي اينسي دي بنکاره دي زړه مي
لکه نښتراره اره دي زړه مي

په کي بڼه ډېر خلي او ډيرې جنډې
مني! اوس لويه هديره دي زړه مي

کوچي په پام يې وړه چې ونه غورځي
په رب سپارلي تا سره دي زړه مي

يوځل يې ولوله ايمان به راوړي
يوه سپيڅلي سپياره دي زړه مي

لکه توتي په کي يو ښکلې اوسي
انده! زرينه پنجره دي زړه مي

۲۵-۱۱-۲۰۰۱

پېښور بورډ

غزل

داسې خالي خود بنایست له زورور نه و
د چینارو کلی خو بې له سترگورونه و

چې دا کوچۍ څنگه سپېرې شونې را گوزه شوله؟
سپین غر خو داسې بې ممانو بې گور گورونه و

ها خانگې، خانگې، لختې، لختې نجونې نه شته کنه
دا مازیکر خو بې ټپو او بې سندرونه و

هغه ترې توره د د بنمن په ټټرو نیوله
خو خوند بې خوا کې د خورو ورو ملگرونه و

انده! راغه سړکال غاټول گلان ونه ټوکول
درو د پرغاړه شور د زرکو د تنزونه و

غزل

لښکر تر شاه په وړانو لارو بې پروا روان دی
لږ خو بې وپوښتی. په کوم لورې پاچاروان دی

هسې نه بیا له ژنيوتش راولي ټول اسونه
دکلی خان توره ایستلی وار خطر روان دی

تېپې په شونډو گلپتی ټوپک بې ولي کې پروت
دغرونو ژني دي او جنگ ته په خندا روان دی

دې بنکلي هم دشني چيني رڼې او به خښلې دي
چې لکه رود خپې خپې او په شرنگاران دی

خدايه ! په ټول غره کې خوک نشته چې ترې تېرواخلي
ددنگوونو قاتل ، غره ته په رڼاروان دی

خدا زده چې سترې اند به کوم کمرته کېږدي دمه
کلونه وشول چې دژوند پنډې بې په شاروان دی

۱۱۲-۲۰۰۱

چيلم

هخيال او دکندهار د شاعرانه بند اريانو ته

وايه بيا يې شنو تاكونو اوراخيستی
شايسته کندهار بيا په لمبو ناخي
وايي بيا يې څوک داور په غشو ولي
هره خانگه چې سر پورته کړي راپاخي

وايي بيا ارغندر اوړي د وينو ليکي
په څپو کې بې زلمي زلمي سرونه
لکه سپين زري کبان پکې روان وي
له بنگريو ډک پری شوي مړوندونه

چاويل بنار کې د مرگ پر بنسټې گرځي
او په شونډو د ملالو تپې وژني
وايي بيا لکه گرگين يو څوک راغلی
د نيکه دکلي شني ترانې وژني

وايي بيا لښکر راغلی د شين سترگو
خوايو ب په پېښور کې گور خورلی
يو ملاله تپه ماره چېرې نه شته
ژبې سوي هرې پېغلی اور خورلی

وايې بيابې پراسمان لوگي خپاره دي
تندرونو بيارنې چينې وژلي
يو پيكي هم په تنديو پاتې نه دي
داور غشو د امان شپني وژلي

چاويل هلته سندرو اوراخيستي
نو هخياله! د بنديار ملنگان چيرې؟
په كټ كټ چې دشينكي چليم مين وو
سندماره ټپه ماره ياران چيرې؟

كه دنباركو خې د سوار اور كورنې وي
واخ! نو هاغه د بنديار چيلم به مات وي
زړه مې لو بړي خداى دې نه كړي خداى دې نه كړي
كنه بياخوبه دشنو سندرو قات وي

پيښور ۱-۱۲-۲۰۰۱

کوچی!

دی په خیالی وریل دی دوپې پرتې
خولې خولې له غره را کوزه شولې
بیگا په غره دا ورپلې ورپده
بنه شوه چې ته له غره را کوزه شولې

کوچی! پوهېږې؟ چې مې خومره په زړه
دخیله مسست او بن دزنګ کړنګ وریده
لکه دپرخې مې دخیال پرللمه
ستا دتتیر دپاولو شرنګ ورپده

خو ته ای مستې سندر ماری کړچې
خولې خولې ستړې ستومانه راغلی
لادې په خنوی کې تاوېږې لوگي
سترګې دې ډکی له ژړا نه راغلی

لیونی کومه ده؟ رمه دې چېږې
غور ته د بنکلی کنگړي شرنګ نه راځي
بیگا خو بیا په غره لمبې ورپدې
تا خو ویل چې غره ته جنگ نه راځي

شونڊې دې وچې او سپيرې راوړې
ولې؟ په سپين غره کې گورگوري نه وې
ها چې قامت کې لکه ته دنگې وې
هغه خپري، هغه نښتري نه وې

پيکي دې جوړو پر راخپور پر تندي
لکه چې بيا لمبو چپني وژلي
ها چې به تاچکې وربل جوړاوه
چا هغه ټولې اينې وژلي

خه ناروا دي خه بې رحمه راخي
دکېږدي، سيوري دې بادونو وړي
ها چې به تاو په تندي ټومبلي
هغه سورگل وحشي لاسونو وړي

لکه چې دود کې سپوږمي، نه ښکارېده
دتندي روڼ ټيک دی تيارو خوړلی
او د ټټر ها لونگين خوندي دې
دپيرانگي د اور لمبو خوړلی

کوچي، پخیر راغلی تراوښکو دې جار
راخه ترخو به يې ولاړه کينه!
موږه ته هم دا کلی پاتې نه دی
يو شيبه درود پرغاوه کينه

داستامین شاعر نور هېڅ نه لري
يو له زخمونو ډک زړگي ورسره
او د يو خو ټپي ټپي سندرو
يو مات سیتار او يو منگي ورسره

راځه زما د زړه ورشو کې اوسه
ژي ډکوه مې له زخمونو ځنې
غېږ کې راټولې کړه د ویر سندرې
زما د زړه له پر هرونو ځنې

کوچې راځه دواړه په گډه ژاړو
زما او ستا په ځمکه سیوري ورک دي
دازمو خپل غرونه زموږ نه دي
اوس په اسمان هم زموږ ستوري ورک دي

۲۹-۱۲-۲۰۰۱

دا شعر مې له سپين غره هغې رانېکته شوی سانولې کوچې ته ليکلی و چې پر تورې بوږې وروستيو بمباريو ترې
د کوچانی ژوند ټول شته اخیستی وو او له غره يوازې پخپله سانيوای زموږ کلی ته راکيو تې وه

غزل

ټول چې حسن حسن دی او ټول رومان رومان دی
دی ورځو کې و دگرانې بیخي دا ستا په شان دی

راشه کنه اوس خو ویالې بیا ډکې روانې دي
ډېره موده وروسته په تالا کلي باران دی

خدای به زړکې راولي، او بیا چینې تاندې شي
لاخو په غره واوري او ري، لاخو غرو دان دی

یار مې دی، غربت راسره ښه کلکه پاللې ده
ټول عمر د سیوري غوندې ماسره روان دی

خو ساړه نغري پکې او خود خاورو خلي دي
اوس مې دزړه کلی لکه وران افغانستان دی

داد تصور پاچادی، لویه پاچایي لري
چا ویل چې اند د خپلو اوبنکو بندیوان دي

۱۲-۳-۲۰۰۲

پېښور

غزل

نه په کې چيلم پاتې دى نه په کې جانان دى
کلى په يو مړ اوي مازيگر باندې ودان دى

اوس هغه روښانه خراغونه په کې نه شته خو
بيا هم زما کلى دى په ما باندې خوگران دى

څار يې له خوماره، په کنډول بنگو يې مات کړمه
گرانې! کنه سترې ژوند خو ټول ارما، ارما دى

وايي چې به ځمکې باندې روغه ورځ ونه وينې
چاپسي چې دې ملنگ خيړلې خپل گربوان دى

ستاسو د روښانه ښار په تورو کيسو پوه نه دى
دامين سړى خود شپلو غرو د هقان دى

نه يې وينې ستا خودې دا غټې سترگې ووځي
اند خودې کلونه و شول سيورى ته روان دى

۱۲-۳-۲۰۰۲

هالی

خدای بینلی اسحاق تنگیال ته دهماغه پر کرنبه:

لا په کلي باندې سیوری د خنجر دی
نه ساقی شته نه جانان شته مازیگر دی

ددې بنار بنا پیری اوس هم پتې گرځي
لا یو څوک ددیوپه شانتې زوروردی

لاکمر، کمر او بوتی بوتی وپره
لاتراوسه خودې غرونو کې خطر دی

دپاچا حال ددې تو ماسک غورځولی
اوس دټولو سپاهیانو سرلښکر دی

لا د شپې په زړه کې ډیره جوکه پاتې
مرور لاله شینکي اسمانه لمردی

په دبرو کې سیوری نه شته شملې نه شته
اوچیلیم هم لاتراوسه مساپردی

غنم اوس هم په تنکي وړې کې سوزي
هرلختی اوهرکابز کې موسنگردی

یونبامار له غره نه اوس هم راکزېږي
لاتراوسه یې قلنگ په دې گودردی

لامینې کروندی ته دې شپې پاتې
د ماشوم ماشوم په سترگو کې مو شردې

اوس هم هره شپه له لرې مالومېږي
لگیدلی اور هماغسې په غردی

پرتنگیو جینگیو مرگی پلوري
دگودر پر غاړه ناست تور جادوگر دی

اوس هم هماغسې یې سره تنې باسي
لاژوندی دکلي هغه انځورگر دی

شپه به هم یو وخت کوچی شي کوچ په وکا
خومات شوی مو مړوند د سپین سحر دی

لادکلي نه د تینستې لارې ورکې
چې ترې لرې لاره هغه بختور دی

نه باران شته ، نه چانان شته دی ننگیاله
خومره تری د پېریو مو ساغردی

۱۸-۲-۲۰۰۲

زره

زما زره كه چبرې ستا سينه كې ځاى شي
نو والله چې له خپل ځان به غبره تاو كړي

چبرې پټه به

يو خاموش ځنگل ته لار شې

دومره لرې چې

هېڅ غبرنه در رسېږي

درنې چينې تر څنگ

داسې كينې

چې خپل ځان درته اوبو كې مخامخ شي

بيا به هر څه درنه داسې يو دم هېر شي

چې قيامت پورې به خپل تصوير ته ژاړي

۱۵-۲-۲۰۰۲

پېښور

غزل

تڱ را تڱ به ميڪڊي پلوت ته ڇ پر ڪرم
نورخه داسي چل په ڪارڊي چي تاهير ڪرم

زما ستاد تورو خٽو شڪ پري راشي
زه چي لاس ڪله له شپي نه را چا پير ڪرم

ستا په خبر يو خور غزل چا راته ڪنبلي
تلاوت بي هره شپه په زور او زير ڪرم

پري چي داغ داغ بي انخور ستاد خندا وي
زه به زره دڊي شينڪي اسمان په خبر ڪرم

بهر ته گرڻم خو چي ڪومه باندي لار شم
تاله خومره گرنگونو نه را تبر ڪرم

۸-۲-۲۰۰۲

پښور

رون ته

عمر دی ډېر خپې دی مستې مستې
روده! روان روده! ودان دې اوسې
لکه له غره را روانې نجونې
تپې تپې، رومان رومان دط اوسې

روده! که نه بې نو به زموږ کلي ته
پسرلنۍ ځوانې له کومه راځي
داځو نو ته بې چې په سترې اوږو
دې بهارونه تردې سيمې راځي

بيا به د کلي بنکلي بنکلي نجونې
خوارې خوارې خوبونه چاته وايي
چې ستا له شور سره تپې ملې کوي
دوی خو سندرې ټولې تاته وايي

بيا به د اوږې سترې سترې شپو کې
ستا سندرې ترنم څنگه واور
په کې گوډ گري توتکۍ اوسپړي
موږ خو دې زر نغمې له شرنکه اورو

رود که نه بی نو و یالو کی به بیا
وایه شوک خنگه گندو پری رانیسی
نجونی به سپنی پایخی پورته نه کړی
چی ستار او پری جانغوری رانیسی

دایر سری د زیارت ملنگ به
په ملاذان کوهی له خه ډ کوی
ستا له رنو او بو چی نه شی تازه
چرسیان یاران خو چیلیم نه ډ کوی

شپنه به بیا کوم خای کی ژی ډ کوی
اوس خو دې غېر ته ړنگه بنگه راځی
په دې رنو رنو و یالو کی به مو
دڅیړی وچ بناخونه خنگه راځی

روده سلام! روده! لوگی دې شمه
مستو څپو کی دژ نغمې ترلی
سر دې تر ډیره مولا مه وچوه
تا پورې ټول کلي اسرې ترلی

عمر دې ډ پر څپې دې مستې مستې
روده روان، روده! ودان اوسې
لکه دغره نجونی گېډی پر سرو
ټیټې ټیټې رومان رومان دې اوسې

۲۴-۲-۲۰۰۲

کوزیبار، خوگیانی

غزل

هغه مغروره، لیونی هغه سرشار نه شته
خاونده! کلي کي ملاله تپه ماره نه شته

چي دا هوسی جلی به خپلي سترگي چپري ويني
چيني دي وچي په دي ټول غره کي هبنداره نه شته

په کروندو کي سپ کال غبري غبري بنگ ولاړ دي
خو ها جلی هغه ځولی هغه خو ماره نه شته

څلور يارانو په بزرگه څوکه ناسته کړي
دا چا ويلې چي دي سپينو غرو کي لاره نه شته

منم چي بيا به په دېرو زموږ را وگرځي خو
هغه نری هغه اوږدې گوتي سیتاره نه شته

پر هغه هم يو بسکلي نوم چاپه داغونو کنبلی
له يوزرگي نه سيوا هېڅ را سره يار نه شته

۲۲-۱-۲۰۰۲

وربلونه

چابه ويلې چې مست رود به داسې وچ شي
چې له تندې نه به مړې ټولې هيلې شي
ټول اسونه به بې ژونيو له جنگ راشي
د دې كلي جينكي به ليونۍ شي

چابه ويل چې هديره به دومره راشي
چې د كلي كروندي به هم چنډې وي
په بامونو به مو سرې لمبې تاويزي
او بادونو به ترې وړې لوپتې وي

چا ويل چې سندرمار شيون به گونگۍ شي
د شپيلۍ گوتې به بې غټې غټې پرې شي
جگې جگې لكه ونې جنكۍ به
ماتې ماتې شي په ملا به راكړې شي

چا منلې چې به داسې توپان راشي
چې له سيند نه به جاله او جالوان وړي
تور كوډگر به د سيند پورې غاړه ناست وي
د دې ټول كلي بنايست به په غيران وړي

چا منل چې د دې کلي خان به جگ شي
جینکی به د چیلیم په لوگي پلوري
او د لوی جومات ملا به لیونی شي
ورانوي به د خوارانو د سر سیوري

چا منل چې کلیوال به داسې ورک شي
چي نصیب به د چا گور د چا لاهور شي
خوک به غرب کې خراغو ته د مې یوسي
خوک به سپین شي خوک به هم له رنگه تور شي

چا منل چې به سرو نه بې شملو شي
له دې کلي نه پردي به سترگور شي
د گودر نجونې به هم کړي لنډی هیري
د اتڼ زلمي به واړه مساپر شي

شه د قاف د غرو گوډگر بادونه راغلل
لرې لرې لوپتې بې رانه یورې
دنګې ونې بې د ټول کلي چپه کړې
وربلونه او شملې بې رانه یورې

۲۰۰۲-۲-۲

پېښور

غزل

خداى خبر بيا دې په کومې بهانې وژلي
بيگاله خبرمې دي چا ټولې ميخانې وژلي

چې به ستومانه هوسۍ تنده اوس په څه ماتوي؟
دې ظالمانو خورنې رنې چينې وژلي

سهار يې مېړۍ گډې وډې په فصلو گډې وي
بيگانه لمبو د پورې غره غېر کې شينې وژلي

زما يې يو نوم زده د چم د بنا پيريو قاتل
که يې تاجکې اوزبکۍ که پښنې وژلي

چې نه يې ته، او نه يې زه، نه يې هغه قاتل دی
بيا نو د کلي خيالي ژني زمانې وژلي

اند چې يې تل څښي د يو چا په مقدسه نامه
وايي چې ډېر خلک دي، داسې پيماني وژلي

۱-۱-۲۰۰۲

غزل

د خومره توپانونو قيامتونو شاهدان دي
خودا د غرونو کلي دي تراوسه لاودان دي

زياتي دي بناپيري له دې کوڅو نه گډې يو سي
ديوان د قاف له غرونو نه دې بنارته راروان دي

په کلي کې زيارت او جومات ډير سره نږدې و
ملنگ او ملا دواړه مې د يو چيلم ياران دي

ځليري او پتيري له ليمونه مې خوب اخلي
دانن خوځو رانه ستوري بيخي داستا په شان دي

يو شنه جنده د سيند د خپو غبره کې ورکيري
دوه غبرگې متې غوڅې د يو ژبې جالوان دي

تپې وايې، ناري وهې اولوڅې پښې ځغلي
په اند کې خو خويونه لا تراوسه د دهقان دي

۲۱-۱-۲۰۰۲

غزل

نه لکه سیند خپې خپې سترې ستومانه راغلي
نه لکه ستوری په هوا باندي جانان راغلي

مامې خواني زیاتي درنو خپو ته و سپار له
د سیند دې غاړې ته ناوخته جالوانه راغلي

لږ پرې په پام اوره چې خړیکي یې راوینسې نه کړې
په دې تپي غرونو کې بیا چیرې بارانه راغلي

تاخو ویل له رڼو ستورو به خولی ډکوي
ته خو له نیمې لارې بیرته پښیمان راغلي

خوله کې تپي لاس کې توپک پتیکي کې گل نه لري
خنګه یې ومنم چې ته له روhestانه راغلي

زه دې کلونه وشول کانی زړه ته لار لټوم
خو ته زما زړګي ته خومره په اسانه راغلي

۸-۱-۲۰۰۲

د بنگو بوټی

هاچې له غره خولې خولې راكوز شو
اود رڼې چپنې پر شنه غاړه مودمه كېښوه
تا د ټيكرې پيڅكه هواره كړه په لمونځ كينا سټې
بيا دې له شنو بنگرېو ډك لاسونه لپه كړل
او ژبې لاندې
دې سويو بوټو باران وغوښته
غره ته دې بيا راتگ د عادي و كړه
اوس په هماغه ځاى د بنگو يو درى بوټي راشنه
لكه ستادري خالونه
خانگې بې هسې لكه ستاد بنگرېو ډك لاسونه
د دعا لپې دى قبلې ته خورې
او هر ماښام ستاها سپېڅلې مقدسه دعا
د غرنې باد سره گډه وايي
له تندې وچ غره ته باران غواړي
او ستا د بيا راتللو هيله كوي

۲۰۰۱-۱۲-۳۰

پېښور

غزل

وس د مرگ او ژوند په تار باندې ولاړ دی
زیاتې گل وطن په دار باندې ولاړ دی

دیو چالاس کې د سپینې سولې توغ دی
د سرونو په مینار باندې ولاړ دی

له وړې لپې بې لویه دعا لویږي
هاما شوم چې پر مزار باندې ولاړ دی

وايي ډېرې تورې سترگې به را باسي
د پردیو فوځ په ښار باندې ولاړ دی

هانری گوتې له تورې ماشې څرخي
له مودو گرد په سیتار باندې ولاړ دي

یو څراغ کې یوه ورکه ښکلا گوري
دې ماښام خواند پر لار باندې ولاړ دی

غزل

خه كه غر ډك دى له كر كڼو په كې بهرې پاتې
د كلى چتې پېغلې نه شوې ورته ډېرې پاتې

راځه ته كينه زورورې درته ټولې وايم
خو خاطرې مې دي په زړه كې تېرې هېرې پاتې

په خړه شناخته بې د سرو شونډو يو مهر نېكاري
د پلونو نښې بې له قبر نه چاپېرې پاتې

بيا د سپين غره پر سپينو خوكو سرى لمبې تاوېرې
بيا د كلبو شونډې وازې دي له وېرې پاتې

بس د سپوږمۍ په تنو وړانگو كې لمونځونه كوو
اجمله! كلى كې رڼا او ډېرې چېرې پاتې

۲۰۰۲-۱

كوزبيار خوگياني

غزل

چې رب سندرې او درد دواړه راته يو ځای را کړل
بنايي پر ما به يې همدا د ویر روزگار پيرزوشي

بس خو شېخان و چې دا لويه ميخانه يې لوت کړه
کنه په خداى که د ساقی پر مورځو مار پيرزوشي

جبر دى جبر د تاريخ د پړاوونو جبر
کنه تنکى زلمى د کوم ظالم په دار پيرزوشي

که مو خو تنه تر منځ يونه سې خبرې د شر
ز مورځو خداى که پر يو بل د گل گوزار پيرزوشي

مورمړى اند يې خدايه ! هغې باندي چېرې منې
له موره کم وي چې که هر څومره د پلار پيرزوشي

۱۲-۸-۲۰۰۱

غزل

دادې څومره د سرور جامې اغوستي
واه تا بيا د لمر د نور جامې اغوستي

ملايان دې دار پيدا كړي ما دې مړ كړي
ما هم هسي د منصور جامې اغوستي

ما سينه كچكول د مينې درته راوړ
تا د غچ تا د قصور جامې اغوستي

مقدسې چې دې زانې كړې، راكوزې
ستا تپو خور زبور جامې اغوستي

دلاش رنگ د توري نه دى اور بدلى
دى سړي تش د باتور جامې اغوستي

نوله چا به پر شين كلي رحم غواړم
دلته ټولو دي د چور جامې اغوستې

بنگ

ای! چي دا خومره ژردې و منلې
ددغو خلکو درواغجنې کېسې
ددوی په سترگو کې خو شر او سپرې
ددوی نو چپرې زده د مینې کېسې؟

ماته اوس هم لکه ایمان سپېڅلی
راته په شانې د سپین غرنګلی یې
درود په څېر مې زړه پر تاودان دی
لکه د بنگو مازیګر بنگلی یې

ته خپه مه شي، چې خومار مې واخلي
ډکه پیاله کړم په سر بنگ واپوم
دکلي ونې لکه ته بنگلې شي
زه د رڼې چینې تر څنگ واپوم

ستاڅو غزلې مخکې وغوروم
بس تر ما بنام یې یادوم یادوم
ما بنام تیاره شي رانه تورې ورک شي
نو ورته او بنگې بلوم، بلوم

له سترې ژونده مي شپې باج اخلي خو
په تصور يې ستارو بنان ساتمه
نوم دې اوس هم په ترنم اخلمه
په دې يو خو تورو ايماڼ ساتمه

پر پرده لگيا دې وي خو مه يې منه
ددغو خلکو درواغجنې كيسې
ددوی په سترگو کې خو شراو سپرې
ددوی نو چپرې زده د مينې كيسې

۱۰۱۱.۲۰۰۲

کابل ، سپين زر هوتل

خانگه

ډالی

زما کلیوال یار نوران شا خومار ته

په لېمو کې مو سورخي وړل تر داره
څه په نیمه کې دې پرېښود له لاره
ما زړې پیالې کې نوې تاتوبه کړه
ما زیگر دې له ما وواخیسته خوماره !

زه او ته خو دیو بل له زړونو جوړو
زما یاد دې چې ته زه وم او زه ته وې
موره دواړه یوه خانگه دیو ونې
فاصلې خو مو جانانه ! تر منځ نه وې

په لېمو کې مو له دوده بغاوت و
موره دواړه پر یوه لاره روان و
نه مو دار نه مو د ستار د چا منلو
که باغیان و مور دواړه نو باغیان و

زه او ته خو د شنو بنگو گناهارو
موره دواړو په یو جام وې شونډې ایبني
زه او ته به چې تمامه ورځ خومارو
په ساغر به مو ما بنام وې شونډې ایبني

مورخو دواړه د يو درد ترجمانان و
موربه دواړه خود يو پير مريدان و
مه کاپرو نو بيا دواړه کاپران و
کنه دواړه بڼه سپېڅلي مومنان و

خو چې گرانه! بيا ته څنگه جنتي شوې
زه د ځمکې پر سر هسې دوزخي شوم
ته د نور پر بنستو کومې خواته يوړې!
زه د تور پاچا، د تور زندان بندي شوم

ژمی

د پروين پژواک د يو شعر ژباړه

چې هر سهار له خوبه پورته شمه
نو د کوټې په بيخ و هلې بنېښنه
د گرمو گوتو پر سر
ستاد نوم توري ليکم
بيا له هماغې نه پيرون و څارم
چې به (شينکې) پسرلی کله راځي؟

گلاب

د پروين پڙواک د يو منشور شعر ژباړه

چې ها لومړی سورکی گلاب مې درکړ
هادی په یاد پاتې دي؟
ماها گلاب ته وه هر څه ویلي
او هغه هم و تاته ټول وویل
خو هی افسوس چې ته د گل په ژبه نه پوهېږې؟

خوب

د پروين پڙواک د يو منشور شعر ژباړه

کله چې مې شو
نو تنکی زلمی و
او په دې نه پوهیده
چې دا مرگی څه شی وي؟
کله چې ټولو ژړل
هغه د خپلې مورکی لاس و نیوه
(او په کرار) یې وویل!
لکه چې خوب مې راځي
بیامې لږ ژر بیدار کړه

ربايي

د پروين پښواک د يو شعر ژباړه

ماته رباب وښايه
زه د سندرو او از نه لرمه
چې درته ويې وایم
خويو لوی درد لرمه
چې په تارو به يې درته وغروم

غزل

چې له تنو نه بېلوي د گل ورينمين لاسونه
خداى خودې مات کړي په مړوند کې د گلچين لاسونه

سړکالې بيا په شنو درو کې د خوانيولو دى
سړکالې بيا غېږه کې راوړي د کونړ سپين لاسونه

نور مو په لپو کې تر عرشه دعا نه رسېږي
زموږ پرې زموږ نه شته د امين لاسونه

خوب کې يې وينم چې د کلي په ويالو کې راشي
له تکو شنو بنگريو ډک و تکه سپين لاسونه

اتن

چيرې بيا كه په دې غرو كې د ډول ډنگ شو
په والله چې هديرې به په نڅا شي
دنگ دنگ ژني به له تورو خاورو پاڅي
او اتن كې به له څېرمې په گڼا شي
كله بيا كه په دې غرونو واوري وشوي
د شينكي خيري، تپونه به پتي شي
د رود غاړه به دستپو دمه ځاي وي
د غره غېږه به نو بيا كېږدي، كېږدي شي
په كمر كمر به شنه بوتې راشنه شي
اوروژلي چينارونه به ژوندي شي
سنگرونه به شي ځالي دمرغانو
په كورو به ددې ټول كلي سرې شي
چيرې بيا ها خوماره بېرته راغله
ددې وران كلي چيني به مېخانې شي
هلكانو به بيا لنډې، په ياد شي
تورې سترگې به دنجونو پيمانې شي
خو باداره! ولا ډيره بدمرغي ده
ډول مومات، خوماره نشته، وچكالي ده
لاخو كلي دخجر سيوري ته پروت دي
لاتراوسه دخونخوارو پاچايي ده

غزل

ته خپه مه شي ، رانه خدا پرودومره خوارهم نه يو
ستا درنې هيندارې مخ باندي غبارهم نه يو

داچې دشونډوله يوه کنډول خواني خاروو
يو ليو تنوب دی کنه گرانی ډير خمارهم نه يو

ددنيا داسراوهغه راته ورغوی بنکاري
لاخو دزرونو پاچايي لرو ناچارهم نه يو

موردې يوې ژبې يوې مينې يو زړه خاوندان
دوه مخي هم نه يو ، دکلي يو ، دنباره هم نه يو

اوس هم لويديلي جگوو ورپسې لاس غځوو
لاستري هم نه يو ، دچادا ورو بارهم نه يو

له خپل سیتاره سره یو لمن خبرې لرو
ډېرپه کيسه کې دتبو او دستارهم نه يو

هسي بس كله ددوه سترگو رياضت شروع كړو
كنه بلا كارونه نور لرو او زگار هم نه يو

وږي هم نه يو د چازرو پسي نه ورگورو
شرمو هم خوښ نه دي د چادلاري خا هم نه يو

لا خو تراوسه مو د بنارو يوو ته سترگي بريني
مونږه له سپين غره راكيوتی د پر په لار هم نه يو

كله نا كله د چا حسن ته ليمه كچكول كړو
كنه كيسه كي د سردار او د بادار هم نه يو

بس سره خاندو خانگي خانگي درد په زړونو كې وړو
داند ياران يو او په شپه او په سهار هم نه يو

۱۲-۱-۲۰۰۲

پېښور